Wanarahwa laule viisme (jåtisse).

I

Peigmehe höimlase laulwa:
„Meile tuudi tutu, lutu,
„Udsu undrik, lõkå perse:
„Suu seie, saba sitte,
„Jõe jõi ja järwe kussi."
Morsja höimlase wasta:
„Las mina kae, las mina katsu,
„Kas om parre paaritside,
„Kas om waja wastatside,
„Kos mo susar sõba panep."

II.

Uhke olli hoora tütär,
Ritsi, rätsi, ritsi, rätsi!
Kirewämp kui kitse tütär,
Ritsi, rätsi, ritsi rätsi,
Nigu lellå lehmå tütär,
Ritsi, rätsi, ritsi, rätsi!

III

Mes te, Miku, mõtelede,
Kui te, Miku, „mind" ei wõta:
Kos ma tütrik tüüdei tii?
Lehmå nüsså-nisa lõigu,
Pudru keedå-poti pesså,
Latse söödå-silmå tsusi.

IV.

Siin om hulka neiusida,
Mõni hulka mõrsjasida,—
Ei saa hulgast laulijat,
Sõna kolme kostijat;
Kui ma esi üst ei wõta,
Fist ei wõta, pääst ei pästå,
Sis jääp laulu laulemata,
Sõna kolme kostemata.
Ütelge ette, kell om enåmb,
Pange pääle, kell om pallu:
Ommele igå kulunes ~~weri~~
Weri noorel weerines;—
Kui ei laula, mina laida,
Laida laisale mehele,
Kita kuge halwembale,
Kell om wüsu wüsi süldå,
Kabla peran, kümme süldå,
Kell saa päiwäs jalgu pästå,
Aasta ojas arutada!

V.

Tsih, tsih, paras, paras,
Wõtit sa teki tegija
Wõtit sa koti kodaja:
Kodu jätnu koti sõrme
Koti sorme, teki nõpu,
Uten wõtnu südi sõrme,
Südi sõrme, nüdi nõppu;
Ülti sällän saksa ame
Ülti „en" emändå pölle,
Ülti kandwa kalevit.
Kui nü südi sija saiwa,
Kalevi sija kannetus,
Sai see silmini sitaga,